

Natalja Ščerba

ČARODOL

ZMIZNUTÉ
MESTO

COO
BOO

Čarodol 3: Zmiznuté mesto

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Čarodol 3: Zmiznuté mesto – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Natalja Ščrba

ČARODOL

ZMIZNUTÉ
MESTO

COO
BOO

OBŠAH

1. kapitola	DVE KNIEŽATÁ	5
2. kapitola	VELKÝ MOLFAR	11
3. kapitola	KRAJANIA	39
4. kapitola	OBCHODNÁ PONUKA	56
5. kapitola	ZLATÝ OPASOK	77
6. kapitola	SKLENENÁ SÁLA	95
7. kapitola	SPOLOK KRISTALL	116
8. kapitola	ŠÁLKA KÁVY	128
9. kapitola	OLTÁR	145
10. kapitola	ČAROŤAH	156
11. kapitola	DRAKOROŽCI	167
12. kapitola	OBLOHA SA ZAŤAHUJE	183
13. kapitola	LEŠŤ	201
14. kapitola	PÁN SEDRIK	215
15. kapitola	LUTOGOROV SLUŽOBNÍK	226
16. kapitola	V LESE	234
17. kapitola	NEPRIATELIA	244
18. kapitola	RAŇAJKY V ZÁMKU	251
19. kapitola	PRVÉ FINÁLOVÉ KOLO	265
20. kapitola	PANI ČAKLA	277
21. kapitola	ZAJATEC	286
22. kapitola	ČOKOLÁDOVÝ BÁL	299
23. kapitola	DRUHÉ FINÁLOVÉ KOLO	317
24. kapitola	ZÁSMRTNÁ KLIATBA	329
25. kapitola	ŽELANIE VÍŤAZA	337
26. kapitola	TRUHLICA PANI MENDEJRY	345
27. kapitola	HORSKÉ OKO	356
28. kapitola	DARČEK PRE KAVÉ	366
29. kapitola	ZAZVONIL ZVONEC A...	374

1. KAPITOLA

S chyľovalo sa ku katastrofe. Sviece v miestnosti potichu, zaliečavo syčali a pod červenými hadmi plameňov, lenivo praskajúcimi v nástenných kalichochoch, po nich stekal topiaci sa vosk. Pod nízkym stropom sa krútil dym a vytváral fantastické, priam mysteriózne zrakové ilúzie.

V stiesnenej miestnosti sa zišlo zopár ľudí – asi tri desiatky najvernejších, najoddanejších a najlepších mágov z radov civilných –, aby sa tu, v jednej z podzemných sál Čierneho zámku, ktorý bol rezidenciou karpatských vládcov, dohodli na ďalšej spolupráci s tajomným Čarodolským kniežaťom.

Alexej Vordak, nový vládca Karpatského kniežatstva, zaujal miesto na tróne s vysokým operadlom a nepohodlnými, nepríjemne tlačiacimi vyrezávanými lakťovými opierkami, na ktorom sa zatiaľ necítil vo svojej koži. Uprene hľadel na

Čarodolské knieža a z toho neznesiteľného dymu mu slzili oči a štípalo ho v nose. Myslel mal ako zahmlenú a stálo ho obrovské úsilie, aby z pozície vládcu celého kniežatstva pôsobil presvedčivo. Preto sa pomaly a nenápadne – tak aby si to nikto nevšimol – vystrel a preglgol guču, ktorá mu navrela v hrdle. Mocný vládca Čarodolu akosi podozrivo otáľal s odpoveďou a znerózňoval všetkých prítomných.

Prenikavý výsmešný pohľad jeho sivých očí Vordaka desil a súčasne rozčuľoval. Cítil, ako ho zaplavuje nepokoj – intenzívny a nepríjemný, až sa mu z neho roztriasli kolená. Čo odpovie poloduch Rik Strigoj, vládca Čarodolu, na návrh spolupracovať s novým Karpatským kniežatom?

Ticho sa neúnosne predlžovalo.

Nikto z prítomných v podzemí sa ani nepohol. Čas akoby sa zastavil, navždy zamrel – to napäté mlčanie plné očakávania trvalo pridlho. Počuť bolo iba flegmatické pokašliavanie a tiché vzdychy, ktorými sa znepokojení mágovia snažili zakryť svoju nervozitu. Od jediného Strigojovho slova toho toľko záviselo... A to slovo čoskoro zaznelo.

„Nie!“ vyslovil pomaly. „Nesúhlasím. Nebudem spolupracovať s Karpatským kniežatstvom, dokým bude na tróne sedieť hlúpy chalan, ktorý sa nedokáže ovládať.“

Usmial sa, jemne a priateľsky, akoby sa ospravedlňoval za svoje urážlivé slová, ale v sivých očiach sa mu zračil oceľový nevraživý chlad, z ktorého Alexej včítal jednoznačnú výzvu a neblahé varovanie. Kdeže, Čarodolské knieža nemá v úmysle nadviazať priateľstvo – s ním, Alexejom Vordakom, ktorému osud po smrti otca prihral titul Karpatského kniežaťa!

Všetko nasvedčovalo tomu, že Rikovi Strigojovi ani nenapadlo brať ho vážne. Jednoducho s ním urobil krátky proces – ako s otravnou muchou, ktorá človeku poletuje okolo tváre. Aby viac nebzučala a veľké Čarodolské knieža nerozčuľovala a neдрáždila.

Alexej musel vynaložiť všetky svoje sily, aby sa na ten drzý, arogantný ksicht nevrhol a nepotvrdil, že je naozaj mladý, výbušný a hlúpy. Jeho vratká pozícia vládca sa práve zrútila pod ťarchou premárnených príležitostí ako domček z kariat. Pokiaľ s veľkým kniežaťom neuzavrie mier, ktovie, či s ním jeho nevlúdni poradcovia zostanú, nestratia v neho dôveru a budú ho nasledovať tak, ako nasledovali Vordaka staršieho.

Len čo si to karpatský vládca uvedomil, neovládol sa, vyskočil na nohy a vzpriamal sa v celej svojej výške.

„To je všetko, vážený hosť?“ ozval sa odmerane a snažil sa upokojiť trasúce sa ruky. „V tom prípade vás nebudem ďalej zdržiavať.“

Poloduch sa usmial, tentoraz však zhovievavo.

„Isteže,“ zašomral dobrácky. „No skôr než odídem, mladé knieža, dovoľm si vám dať jednu radu... Vo vašom mladom veku je vládnutie veľmi náročné, verte mi. Viem, o čom hovorím... Veď ešte nemáte ani dvadsaťpäť, však? A Karpaty sú komplikované kniežatstvo. Stretávajú sa tu cesty mnohých paralelných svetov, cez vaše panstvo vedú stovky medzisvetových trás... Môžete nahliadnuť dokonca aj do Čarodolu! Kdektosi naň bude brúsiť zuby. Som si istý, že čoskoro sa k vám nahrnú hostia zo susedných štátov a potom aj z celého sveta. Dopočul som sa, že mnohí zahraniční mágovia už začali putovať k dverám v skale – priechodu do Čarodolu, zatvorenému vinou jednej mrzutej náhody. Mieria k vám delegácie z blízkeho aj zo vzdialeného zahraničia. V Karpatoch sa totiž diali nesmierne zaujímavé veci, a to dávno pred tým, než ste sa vy, vážené knieža, narodili... Áno, nachádzajú sa tu dôležité uzly medzisvetových ciest, o ktorých vinou svojich obmedzených vedomostí a nedostatočných životných skúseností nemáte ani potuchy. Viete si vôbec predstaviť, aké ťažké bremeno ste si naložili?“

Rik Strigoj sa odmlčal. Zjavne čakal na odpoveď.

„Otec mi odovzdal žezlo spolu s titulom kniežaťa,“ zlostne, ale zreteľne odvetil Alexej svojmu zahraničnému hosťovi, „a ja mám v úmysle nakladať s ním so cťou až do samého konca. Bohužiaľ, vy ste nedodrжали slovo a odmietli ste mierovú dohodu, ktorú ste s mojím otcom kedysi uzavreli. Nuž... budeme si musieť nejako poradiť aj bez vás.“

Čarodolské knieža sa opäť usmialo.

„Isteže... Ale aj tak vám dám jednu radu. Na vašom mieste by som bez otáľania vyslal delegáciu k náčelníkovi divokých, daroval mu žezlo a... veniec, ktorý tiež vlastníte... Je tak? Alebo, lepšie povedané, *takmer* vlastníte.“

Rik Strigoj prižmúril oči a v tej chvíli pripomínal dravca. Nakrátko sa odmlčal, potom pokračoval, no už o čosi ostrejšim tónom:

„Poslúchnite ma, knieža, a odovzdajte vládu Lutogorovi. Je síce krutý, hrubý a krvilačný, ale zároveň aj mocný, bystrý a skúsený. Karpatské spoločenstvo mágov ho s radosťou podporí. Tým skôr, že lepšieho kandidáta k dispozícii nemajú.“

Alexejovi sa pri jeho slovách vytratila z tváre všetka krv.

„A vy sám sa stiahnite do ústrania,“ pokračoval poloduch akoby nič. „Pokiaľ sa budete správať mierumilovne, neublížia vám. V opačnom prípade za váš život nedám ani kľbko prežraté od molov. Nedokážete vládnuť ani s takým poradcom, akým je vážený mág Virtus. Ak však odovzdáte vládu Lutogorovi dobrovoľne, zachránite si svoj mladý život. A čo môže byť cennejšie?“

Jedna vec sa Alexejovi Vordakovi nedala uprieť: absolútne nedal na seba poznať zlosť, ktorá ním lomcovala. Naopak, opäť si sadol, uvoľnene sa oprel a tváril sa, akoby návrh svojho hosťa dôkladne zvažoval.

„Pokiaľ ide o mňa, môžem vám udeliť akúkoľvek hodnosť na svojom dvore,“ vlúdne pokračovalo Čarodolské knieža, keď neprišla žiadna odpoveď. „Budete môcť pokojne dokončiť

svoje štúdium mágie, oženíte sa... Koniec-koncov, v Čarodole máme mnoho krásnych dievčat, ktoré sa rady vydajú za šľachtica, ktorým, samozrejme, budete až do konca svojho života.“

Alexej mimovoľne zovrel päste. Mág Virtus si to všimol a diskkrétne si odkašľal, akoby sa hlásil o slovo.

„Možno by sme sa mali najprv všetci upokojiť,“ opatrne sa ozval prefikáný poľský mág, „a nerobiť unáhlené uzávery. Radšej si celú situáciu dobre premyslime... a dohodnime sa na ďalšom stretnutí.“

Tvár Rika Strigoja sa skrivila do grimasy. Zjavne sa mu Virtusova snaha ukončiť rokovanie v priateľskom duchu nepozdávala.

„Nie, ja svoje rozhodnutie nehodlám meniť!“ odsekol. „Spolupráca nebude.“

„Napriek tomu...“ nevzdával sa poľský mág, ale čarodolský vládca ho zarazil ľadovým tónom:

„Pri tom incidente na Krovuši, takom nešťastnom pre nás všetkých, vaše mladé knieža ukázalo, že sa mu nedá veriť. Vinou jeho unáhlenosti, dychtivosti, hlúposti a neschopnosti ovládať svoje emócie došlo k obrovskej nepríjemnosti – ku krádeži Zlatého kľúča. Tento mladík môže ťažko vládnuť kniežatstvu, keď sa nedokáže ani sám ovládať.“

Ako na potvrdenie jeho slov Alexej vystrelil z miesta a jedným skokom sa ocitol pred Čarodolským kniežaťom.

„Choď do čerta, poloduch!“ skríkol. „Môžeš si celú spoluprácu strčiť... vieš kam!“ pokračoval a pridal veľavravné gesto.

Mágovia svorne vzdychli a strípili. Ich vládca práve prekročil tenkú hranicu – urazil samotné knieža Čarodolu, ešte k tomu oficiálne, pred svedkami!

Zato poloduch bol nepochybne spokojný, dokonca sa znovu usmial a privrel sivé oči. Zrejme sa usiloval presne o toto – vyvieť mladé knieža z miery. Mág Virtus si vzdychol, nespokojne ťľoskol a pokrútil bielou hlavou.

Alexej Vordak medzitým pristúpil o krok bližšie k poloduchovi a zabodol doňho zlostný pohľad. Rik Strigoj neustúpil, naopak, so záujmom čakal, čo bude nasledovať.

Prítomní evidentne znervózneli – schýľovalo sa k veľkému medzinárodnému konfliktu.

„Takže toto je pomsta za Zlatý kľúč?“ nečakane ticho sa spýtal Alexej. „Alebo skôr za ňu?“

Poloduch sa okamžite prestal usmievať. Bez jediného slova sa nenútene mierne uklonil a zmizol aj so svojou suitou v striebornej hmle ultrapriechodu.

V miestnosti zavládlo skľučujúce ticho, prerušované iba hlbokými vzdychmi a nesúhlasným pokašliavaním hostí.

„A je to v háji,“ zašepkal Šell mágovi Virtusovi do ucha, ale v tom tichu to nikomu neuniklo.

Bodku za neúspešným rokovaním zrazu urobila jasná ohnivá čiara – preťala priestor pred kniežatom Vordakom a do ľavej lakťovej opierky jeho trónu sa zabodol hrubý železný šíp s krídelkami zo sovích pier. Keby v tej chvíli Alexej neuhol rukou, šíp by mu ju úplne rozdrvil, presne ako vyrezávanú opierku, ktorá sa okamžite rozletela na kúsky.

Dokonca ani rozrušený Šell incident nekomentoval, obmedzil sa iba na dlhé ostré hvizdnutie.

2. KAPITOLA

Tmavý les zaplňali tajomné nočné zvuky. Odkiaľsi sa ozývalo zavýjanie, clivé, naliehavé a nekončiacie. Pripomínalo zúfalý usedavý plač a prenikalo až do samého srdca, trápilo a trhlo struny nervov ako muzikant šialený od strachu. Vyvolávalo túžbu niekam sa ukryť alebo tiež zavýť, pomôcť komusi s jeho trápením a vychrliť zo seba vlastné zúfalstvo.

Na oblohe sa ukázal prvý mesiac a hneď za ním aj jeho druh. Svetlo oboch sa okamžite predralo cez husto poprepletané konáre stromov. Temná mrákava lesa sa rozpadla na tisíce ohydných pokrivených tieňov, ktoré tulácke ponevierajúcej sa po lesnom kráľovstve naháňali ešte väčšiu hrôzu.

Sediť na hrubom konári bolo nepohodlné, ale bezpečné. Od chvíle, ako sem Kavé vyliezla zo strachu pred dravcami,

ktoré ju prenasledovali, prešlo niekoľko hodín. Už tretiu noc mala v päťách sivé tieňe neznámych zvierat. Podľa siluet to boli zrejme veľkí vlci. Našťastie sa nepribližovali, zachovávali si istý odstup, ale počula ich tiché nespokojné vrčanie. Aj teraz, keď s obavami hľadela do čiernej noci, si bola istá, že to hrôzostrašné plačlivé zavýjanie je dielom jej prenasledovateľov. Bude si dnes môcť trochu pospať? Aspoň na pár hodín odpojiť vedomie od hlučnej a tajomnej lesnej polyfónie...

Áno, nočný čarodolský les bol skľučujúci, ale dievčinu oveľa viac desila spleťtá cesta miznúca kdesi v opare vzdialenej a neistej budúcnosti, ktorá bola pre ňu jednou veľkou neznámou.

Kavé si zaumienila, že ak sa Veľký Molfar neobjaví do nasledujúceho rána, pôjde jednoducho ďalej naverímboha, kam ju nohy ponесú, až na kraj lesa.

Jej putovanie trvalo už dlhšie než tri dni. Pri spomienke na horké plávky pocítila v žalúdku zvieravý pocit. Občas sa jej podarilo nájsť žlté kuriatka a vtedy zapálila zopár konárikov a huby opiekla na malom ohníku. Kým ich rýchlo jedla, súčasne hasila oheň a rozháňala dym. Vzápätí náhlivo pokračovala v ceste, plná obáv z možných prenasledovateľov. Keby nebolo tých troch chlpatých tieňov, ktoré sa objavovali spolu so súmrakom a prenasledovali ju až do svitania, mohla by si blahoželať k úspešnému zvládaniu pobytu v lese tohto nového kúzelného sveta.

Bohužiaľ, prítomnosť Kavé v Čarodole sa neblaho prejavovala na jej magických schopnostiach. Dokázala rozložiť iba malý ohník, nedarilo sa jej ani vábiace zaklínadlo, s ktorého pomocou sa dala ľahko získať akákoľvek vec alebo obľúbené jedlo! Všetky pokusy aj o tú najmenšiu či najjednoduchšiu ilúziu – vyvolať kľbko alebo krúповý nôž z osobného astrálneho úložiska, ktoré má každý mág – boli bezvýsledné.

Čo je to za čarodejný svet, v ktorom sa nedá čarovať?! Jedine suchá vetvička sa podriadila našťvanému pohľadu

dievčiny a rozhorela sa drobným plamienkom, na ktorom si mohla opieť huby. Kavé mala, samozrejme, obrovskú radosť, že ovzdušie tohto cudzieho sveta jej umožňovalo zhlboka dýchať, stromy vyzerali ako stromy, huby boli naozaj huby a prvé jahody chutili ako normálne lesné jahody. Nebyť dvoch mesiacov, ktoré s príchodom súmraku vyplávali na oblohu (jeden ako obyčajný žiariaci žltý disk a druhý ako dvojnásobne veľká, ale oveľa slabšie svietiaci guľa), Kavé by pravlast' karpatských mágov považovala za pomerne obyčajnú. Veď okrem toho druhého mesiaca tu nič obzvlášť magické nevidela. Dokonca aj jej vlastné čarodejnícke schopnosti boli odrazu preč, doslova ako sen nadránom!

Dvere v skale ju podľa všetkého dovedli do najhlbšieho čarodolského lesa a vôbec nebolo jasné, či sa jej niekde nablízku podarí nájsť nejaké ľudské obydlie. Lesný porast tu bol vysoký a hustý – občas narazila na stromy, ktoré vyvrátil vietor, ani jeden však nebol spílený alebo zoťatý. Drevorubači do týchto húštin očividne zavítali len vzácne. Kavé sa často musela škriabať do kopcov po úzkych cestách, zarastených divokými trnistými kroviskami a posypaných kamienkami či kúskami vrstevnatých hornín, zrejme z neďalekých nevysokých hôr. Možno by stálo za to vyliezť na niektorý vrchovec a poriadne sa rozhliadnuť po okolí.

Kdesi zaškriekal vyplašený vták, ktorý vrátil Kavé do reality. Započúvala sa – všade samé ticho... Len čo však opatrne zvesila nohu, z tmy sa vynorila čierna silueta zvierata, vyskočila a scvakla zubami tesne vedľa jej chodidla. Kavé sa ako veveříčka bleskovo vyšplhala ešte vyššie do koruny stromu. Radšej bude trčať medzi konármi až do prvých mrazíkov, než dráždiť tie zvláštne zvieratá bosou nohou.

Už aby svitalo... Prenasledovatelia potom určite zmiznú a jej sa podarí zájsť ďalej než dnes. Ale na to potrebuje dosť síl, preto sa musí pokúsiť aspoň chvíľu si pospať...

Zhlboka zívla, pohodlnejšie sa uvelebila a vtom ju v nose poštekli ostrá, ale príjemná vôňa suchého horiaceho dreva. Kdesi nablízku zrejme niekto rozložil oheň.

Chystáš sa na tom strome ešte dlho sedieť? zaznelo jej v myšlienkach. Zlez dolu, moji chlapci sa ťa ani nedotknú.

Hlas jej bol povedomý, počula ho len nedávno...

A pridaj, ty slimák. Mám dosť práce aj bez teba.

Dievčina sa prudko vystrela a tenký konár, o ktorý nechtiac zavadila plecom, žalostne zapraskal.

Tak tu je, Veľký Molfar, s ktorým sa tak veľmi chcela stretnúť! Starodávny karpatský mág, človek drak, ktorý len nedávno unikol z hory a zmizol nevedno kam. Zdá sa, že sa nemýlila, keď počítala s týmto stretnutím.

Povedal som predsa, že sa ťa tie zvieratá nedotknú. V mágovom hlase sa ozývalo podráždenie, dobre známe z predchádzajúcich rozhovorov. Tak mi ver a zlez už konečne z toho stromu.

Kavé opatrne skĺzla na spodné konáre. Pre istotu ešte chvíľu vyčkávala a upierala zrak do čiernej húštiny. Vtom sa jej vedľa tváre rozhorel jasný horúci plamienok. Zoskočila na zem a snažila sa dotieravej svetluške uniknúť, ale plamienok ju predbehol a zatočil sa jej pred nosom, akoby ju provokoval, a potom pomaly zamieril k neďalekej húštine.

Karpatský mág určite poslal živú baterku, aby jej posvietila na cestu. Kavé poslušne nečujne našlapovala na teplý lesný mach a snažila sa vyhýbať pichľavým vetvičkám suchého chrasťtia aj hrubým hrčovitým koreňom, trčiacim všade naokolo. Kmene totiž rástli tak blízko pri sebe, až sa korene stromov splietali dohromady.

Konečne sa pred ňou zablysko prudké svetlo. Vošla na čistinku. Pri ohni sedel muž, uvelebený na starom spráchnivenom brvne.

Zrejme to bol sám Veľký Molfar – starý mág, ktorého Kavé nedávno vyslobodila krúповým nožom zo zajatia hory. Teraz

však vyzeral inak ako pri ich prvom stretnutí. Bol starý, ale očividne silný, vysoký a plecnatý. Bystrú, živú tvár s pozornými sivými očami rámovali pramene šedivých vlasov, vzadu spletených do neupraveného vrkoča. V ľavom uchu sa mu blýskala náušnica v tvare polmesiaca s čiernym okrajom. Celkový zjav karpatského mága dopĺňala voľná sivá tunika, stiahnutá širokým opaskom pleteným z kožených pásikov – bežný odev vidieckych pastierov. Z hnedých, trochu zošliapaných vysokých čižiem mu vykukovali ponožky.

Pri mágových nohách sa k sebe tlačili tri zvieratá s hustou čiernou srstou posiatou nepravidelnými ryšavými škvrnami, s dlhými úzkymi tlamami, z ktorých vyčnievali ostré tesáky, a úzkymi chvostmi zakončenými hrotmi vydávajúcimi tupý zvuk, kedykoľvek udreli o zem. Na dievčininu prítomnosť reagovali ľahostajne, hoci Kavé by prisahala, že ešte pred chvíľou ju jedno z nich chcelo chmatnúť za nohu.

Nikdy predtým nevidela veľkého mága v tejto podobe, ale neuniklo jej, že je na ňom ilúzia. A to hneď niekoľkokrvstvomá. Jeho pravej tváre sa človek zrejme len tak ľahko nedopátra... Napriek tomu si v duchu zagratulovala, že schopnosť rozoznávať skryté podoby jej zostala. Znamená to, že s jej magickými schopnosťami v tomto svete to predsa len nebude také zlé.

„Dobrá večer,“ pozdravila.

Molfar neodpovedal, pretože bol pohrúžený do dôležitej činnosti: na rovné tenké prúty napichoval špekáčky a opekali ich nad ohňom.

V tichu sa ozývalo slabučké prskanie praskajúcej kožky a syčanie vytekajúceho sadla. Kavé sa z vône opečeného mäsa zakrútila hlava a v bruchu jej zaškvrkalo od hladu.

„Si prekvapená, že sa stretávame?“ spýtal sa mág, ale nevenoval jej pohľad.

Kavé musela najprv preglgnúť, aby vôbec mohla odpovedať.

„Naopak, vedela som, že prídeš,“ ozvala sa neprítomným hlasom a snažila sa nepozerať na špekáčiky. „Chceš predsa svoj Zlatý kľúč.“

„Načo by mi bol?“

Kavé od prekvapenia stuhla.

„Na túto otázku poznáš odpoveď iba ty.“ Nepodarilo sa jej skryť iróniu v hlase. „Podľa mňa si ten zvláštny kľúč zveril práve mne, pretože som zrejme jediná, kto ho nechce.“

„Presne tak,“ prikývol mág, ale stále jej nevenoval ani letný pohľad. „A teší ma, že si ho nedala svojmu slávnemu priateľovi,“ pokračoval a pravidelne otáčal prúty so špekáčikmi. „I keď musím priznať, že ma to prekvapilo. Zrejme som bol prehnane domýšľavý, keď som sa domnieval, že dokonale poznám náтуру ľudí... Tak poď, sadni si ku mne.“ Potľapkal práchnivé brvno vedľa seba.

Kavé si sadla na kraj a uprela nedôverčivý pohľad na tri huňaté zvieratá rozvalené pri mágových nohách. Prekvapilo ju, že o špekáčiky nejavia ani najmenší záujem.

„Tvoje konanie ma naozaj prekvapilo,“ nadviazal Molfar. „No ešte viac ma zaskočilo čosi iné. Ako je možné, že ti ho vládca Čarodolu nevzal násilím?“

„Nestihol,“ stručne vysvetlila Kavé.

„Áno, počul som, že sa ti podarilo zatvoriť mu dvere v skale rovno pred nosom. A on ti v tom nebránil.“

Kavé iba pokrčila plecami.

„Zrejme to bol začiatok jeho hry...“ pokračoval karpatský mág zamyslene. „Možno si mala iba šťastie. A on koniec-koncov tiež. Keby kľúč získal Strigoj, vyzval by som ho na súboj a zabil by som ho. Už dlho sa na to chystám.“

Kavé sa tak nazlostila, že na chvíľu dokonca zabudla na hlad. Už-už sa chystala niečo príkro odvrknúť, ale mág ju predbehol.

„Upokoj sa, čarodejnica, s tebou to nijako nesúvisí. To sú

naše staré nevybavené účty... Uf, som už fakt poriadne hladný! Ty si ako na tom?“

„Čo myslíš!“ odsekla Kavé.

Bola vyčerpaná, špinavá a neupravená, neskutočne hladná a hrozne ospalá. A čo bolo najhoršie – mala pocit, že Veľký Molfar k niečomu smeruje... a rozhodne nemá naponáhlo.

„To, že si ťa kľúč vybral,“ pokojne sa pustil do vysvetľovania, „ešte nič neznamená. Každý sa môže spliešť, dokonca aj mocná vec obdarená magickou dušou, ktorá pochádza z rúk veľkého majstra.“

Kavé mimovoľne vyvrátila oči dohora. Karpatský mág bol neskutočný chválenkár, hoci sa mu nedalo uprieť, že je naozaj veľký majster.

„Chválenkárstvo je niečo celkom iné než chvála,“ uhádol jej myšlienky. „Chválenkárstvo je nezaslúžené a vedie k samolúbosti, zato chvála je zaslužená, a preto úplne nevinná. Pokiaľ máš byť na čo hrdá, pokojne sa môžeš pochváliť.“

Kavé musela uznať, že na tom niečo je. Lenže teraz ju podstatne viac znepokojovali špekáčiky, ktoré sa už začínali pripekať.

„Navyše,“ dodal mág, „keby sa ľudia viac chválili, boli by oveľa milší, veselší a spokojnejší, žili by v mieri a harmónii.“

„Lenže samochvála...“ Kavé sa zarazila, pretože si spomenula na neúctivé pokračovanie známeho porekadla, a upadla do rozpakov.

„Skrátka, nie je na škodu občas sa pochváliť.“ Mág sa zasmial a stiahol horúce špekáčiky na železný tanier, ktorý ležal vedľa neho na brvne, a na prúty napichol dva ďalšie.

Zvieratá okamžite zodvihli hlavy a ich nozdry sa žiadostivo roztiahli.

„Ako si ma vlastne našiel?“ opatrne sa spýtala Kavé.

Mág namiesto odpovede vrhol veľavravný pohľad na reťazku s kľúčom, ktorá visela dievčine na štíhlom krku.

„Vždy budem vedieť, kde práve je. A keďže ho máš teraz ty, budem vedieť aj to, kde si ty. Je mojím dielom, preto nás spája silné puto.“

„Tak to máš s každou vecou, ktorú si... vytvoril?“

„Samozrejme.“

„Nevieš teda...?“ Zarazila sa a premýšľala, ako svoju prosbu sformulovať čo najzdvorilejšie. „Skrátka, mohol by si zistiť, kto má teraz Karpatský veniec?“

„Mohol,“ nečakane ľahko súhlasil mág. „Ak mám byť úprimný, sám som sa chcel na to pozrieť.“

Molfar zvučne luskol prstami a pred dvojicou sa objavila veľká dúhová bublina s tenkými stenami. Vnútri horel oranžový plamienok. Podobnú guľu kedysi Kavé videla v izbe pani Kary – anglickej čarodejnice, svojej učiteľky a tiež prababičky.

Na stenách bubliny sa objavili tmavé pohyblivé škvrny, zdvihli sa víry a zavlňovali sa obrisy nejakých predmetov. Keď sa všetko ustálilo a nadobudlo jasné kontúry, Kavé uvidela známu pruhovanú obývaciu izbu, kde na pohovke pred horiacim kozubom sedela sama pani Kara a...

Kavé sa zhlboka nadýchla. V rukách učiteľky svietil veniec karpatských kniežat, zdobený zelenými smaragdmi.

„Tá stará zmija!“ vyletelo z nej rozčúlene.

Mág obdaril dievčinu zhovievavým pohľadom.

„Dúfam, že to nepatrilo mne.“

„Ty s tým nemáš nič spoločné,“ zašomrala a v duchu sa pokarhala za svoju prostorekosť. „Prepáč, len ma to zaskočilo...“

„Predpokladám, že sa k tebe nedostali posledné novinky,“ poznamenal mág a konečne ponúkol dievčine tanier s horúcimi, lákavo voňajúcimi špekáčikmi.

„Ďakujem,“ vďačne ho prijala a bez zbytočných prietahov sa s chuťou pustila do jedla. V tej chvíli si pripadala ako dravec, ktorý rok nedostal nijaké mäso.

„Nové knieža musí odovzdať Karpatský veniec, ktorý mu

bol dočasne zverený, jednej z jeho strážkyň. Keďže prvá je ďaleko, nezostalo mu nič iné, iba vrátiť ho druhej strážkyni – tvojej starej... príbuznej. No Mariana drží v rukách iba ilúziu venca, pretože žiadny karpatský symbol moci nemôže opustiť rodný kraj.“

„To dobre viem,“ prikývla Kavé, ktorá si spomenula na svoje nočné prechádzky.

„Lenže veniec aj tak patrí mladému kniežaťu,“ zamyslene pokračoval karpatský mág. „Keby sa tomu chlapcovi podarilo získať tretí symbol moci – Zlaté jablko –, stal by sa plnoprávnym vládcom. Navyše by mal rovnaké práva ako náš známy domýšľavý poloduch... Čo máš teraz v úmysle robiť?“

Kavé pokrčila plecami. Akú-takú predstavu mala, ale nechcela sa o svoje plány deliť s Veľkým Molfarom.

„Zato ja viem.“ Mág na ňu uprel prísny pohľad. „Pôjdeš do Fortuny – hlavného mesta Čarodolu – a zúčastníš sa na Čaklune.“

„Čože?!“ prekvapene vyhrkla Kavé. „Prečo?“

Molfar ju obdaril ďalším prísnyim pohľadom.

„Aj tak si v tom až po uši. Zlatý kľúč ti dôveruje, a tak je na tebe, aby si zistila jeho tajomstvo. Je načas, aby si preskúmala svoj dar, vážená čarodejnica. Ani prababičke Mariane, ani Mstislavovi Vordakovi, ani jeho úhlavnému nepriateľovi Lutogorovi, dokonca ani samotnému kniežaťu Čarodolu sa nepodarilo prísť tvojmu daru na koreň. Tvoje úspechy pripisovali obyčajnému alebo neobyčajnému šťastiu. Musíš predsa uznať, že je to naozaj pozoruhodné.“

„Ako pre koho,“ zahundrala Kavé. „Poviem ti úprimne, že nemám ani najmenšiu chuť ísť na ten záhadný Čaklun – navyše, ak tomu dobre rozumiem, rovno na oči Čarodolskému kniežaťu, keďže sa koná v jeho hlavnom meste.“

„To je pravda,“ pokojne odvetil mág. „No aj tak nemáš na výber. Naozaj by som ti neradil, aby si sa vrátila do Karpát:

Lutogor je stále silný a od vytúženého titulu Jediného Karpat-
ského kniežaťa ho delí iba chlapcov život. A ty si očarujúce
dievča, ktoré je schopné na úbohého Vordaka vyvinúť značný
tlak. Alebo máš na to azda iný názor?“

Kavé sa nemala k odpovedi.

Samozrejme, ten prekliaty Molfar mal pravdu. Ibaže ona dú-
fala, že neznesiteľnému dračiemu mágovi dá Zlatý kľúč a vráti sa
do Karpát pomôcť Alexejovi. Začne tým, že mu veniec daruje
natrvalo – s dvoma symbolmi moci sa už dá bojovať o tretí. Azda
prababička zmyšľa rovnako... Určite túži poraziť Lutogora. Veď
keď náčelník divokých zahynie, zlomí sa aj jeho kliatba a pani
Kara sa bude môcť vrátiť do Karpát bez toho, aby sa musela báť,
že sa premení na zlatý krúžok na jeho magickom opasku sily.

Lenže ktovie, ako bude Alexej reagovať na jej návrat... Tá
ich hádka v nej vyvolávala veľké obavy, hoci bolo jasné, že sa
nemohla zachovať inak. Keby mu dala Zlatý kľúč, vládca Ča-
rodolu by nové Karpaty knieža na mieste zadupal do zeme...
Možno by mu aj vyhlásil vojnu. Alebo by naňho poslal svojich
zabijakov. Alebo ho vyzval na súboj... V každom prípade, Alexej
Vordak takého nepriateľa určite nepotrebuje.

Teraz, keď má Karpaty veniec aj tak pani Kara, jej praba-
bička, situácia je trochu iná. Zostáva len dúfať, že stavia skôr na
Vordaka než na Lutogora... Ale počkať, stará veštkyňa sa pred-
sa priateľ s Čarodolským kniežaťom! Kavé si roztržito pošú-
chala spánky. Zo všetkých tých úvah jej dunelo v hlave, ako
keby v nej mala veľký kláštorný zvon.

„Čiže plán je takýto,“ oznámil mág, ani keby nezaregistro-
val, aká je Kavé vykoľajená. „Teraz ti otvorím rýchly zrkadlový
priebeh k miestnym. Sú to dobrí ľudia, neraz mi pomohli. Zo-
známiš sa tam s dievčaťom, ktoré sa volá Taj. Vraj sa odmalička
túži stať najvyššou čarodolskou veštkyňou, preto vie o Čarodo-
le úplne všetko... Predstavíš sa ako odborníčka na ilúzie. Už
dlho nejakú hľadajú na jednu zaujímavú akciu. Teraz sa nám

to skvelo hodí. Pomôžeš im s istou háklivou záležitosťou a Taj ti na revanš prezradí, ako sa dostaneš do skupiny čarov, ktorí sa zúčastnia súťaže.“

„Čarov?“

Karpatský mág sa na dievčinu nechápavo pozrel.

„Ach, samozrejme! Už starnem...“ zasmial sa. „V Čarodole sa všetci mágovia a čarodejnice nazývajú *čarovia*. Skrátka, čarujú. Mág je *čar* a čarodejnica je *čara*. V týchto končinách žijú rozliční ľudia a niektorí pomerne zvláštne vyzerajú. Ale takmer všetci majú prirodzené magické schopnosti – samotná krajina dáva Čarodolcom magickú silu. Obyčajný ľud vo veľkom používa všelijaké ochranné amulety, náramky, prstienky, kúzelné dýky... No sama dobre vieš, že umeniu mágie sa treba dlho učiť, a málokto sa odhodlá zasvätiť celý svoj život štúdiu zaklínadiel. Tým skôr, že nie každý na to má... Ten, kto je toho hoden, sa predvedie na Čaklune. Preto je turnaj taký preslávený. Prichádzajú sa naň pozrieť diváci z celého čarodolského sveta.“

„Takže je to niečo ako magická olympiáda,“ uškrnula sa Kavé.

„Pomerne presne si to vystihla.“

„Čo ešte neviem?“

Karpatský mág potľapkal jedno zo svojich zvierat po hlave.

„Neboj sa, všetko má svoj čas. Okrem toho budeš mať spoločnosť, nebude ti smutno. Aj ti pomôžem...“

„Prečo si si taký istý, že na ten hlúpy turnaj pôjdem?“ Kavé bola najedená, uvoľnená, a tak dala priechod svojim emóciám.

„Prečo by som sa vôbec mala na to dávať?“

„Pretože ťa o to prosím,“ pokojne odvetil mág. „Ak budeš súhlasiť, postúpiš do finále a urobíš pre mňa jednu maličkosť. A ja ti splním akékoľvek želanie. Podotýkam, že slovo *akékoľvek* je v tej vete kľúčové.“

Kavé sa už-už chystala niečo namietnuť, ale vtom zmera-vela s otvorenými ústami.

„Dokázal by si vziať Lutogorovi jablko?“ spamätala sa.

„Pche!“ odfrkol si mág. „No... hm... dokázal. Ale najprv budeš musieť splniť svoju časť dohody. Dostať sa do finále Čaklunu.“

„Ak je to tak, som ochotná to skúsiť,“ prikývla Kavé pomaly.

Nemala potuchy, čoho sa báť viac – či toho, že si to mág rozmyslí, alebo toho, že nebude mať dosť odvahy pustiť sa do ďalšieho nebezpečného dobrodružstva.

„O akú maličkosť ide?“ spýtala sa po chvíli.

„To je jednoduché: rozlúštiť tajomstvo Zlatého kľúča.“ Mág sa neudržal a usmial sa od ucha k uchu, až mu na tvári naskočilo množstvo veselých vrások.

Ktovie, ako vyzerá v skutočnosti, mimovoľne si pomyslela Kavé. A koľko podôb mal za ten čas, čo žije na tejto zemi.

„Neboj sa, kľúč ti sám pomôže,“ dodal mág. „A ja ti zase pomôžem s tým neznesiteľným náčelníkom divokých. Uznaj, že to stojí za to.“

Áno, celá záležitosť naberala zaujímavé obrátky. Mág si ktovieprečo myslel, že sa Kavé môže dostať do finále magickej olympiády s názvom Čaklun.

V poriadku... Čím dlhšie tomu bude veriť, tým lepšie pre ňu. A ak naozaj dokáže zobrať tomu naničhodníkovi Lutogorovi posledný symbol moci – Zlaté jablko –, dá ho Alexejovi a... bude voľná. Kliatba strážkyne venca sa naveky zlomí, pretože mladý Vordak získa všetky tri symboly moci – žezlo, veniec aj jablko – a stane sa Jediným Karpatským kniežaťom. Ale čo bude potom robiť ona? Srdce sa jej zovrelo bolesťou. Bola si istá, že nebude môcť žiť v Karpatoch... Možno sa bude musieť usadiť tu. Alebo dokonca pokračovať v štúdiu magického umenia v Čarodole...

„A ešte jedna vec,“ prerušil Molfar jej úvahy. „Najväčšie obavy by si mala mať z Čarodolského kniežaťa, ktoré ťa bude prenasledovať. Zatiaľ nevie, že za ním prídeš sama. Preto sa ťa bude snažiť nájsť a kľúč ti vziať. Ak sa však dostaneš do

finálového kola, budeš nedotknuteľná. Nikto si nedovolí zajať ťa alebo ti povedať jediné krivé slovo. Čarovia, ktorí postúpia do finále tohto pozoruhodného turnaja, sa dostávajú na úroveň členov vládnuceho klanu. Najlepší z nich sú pýchou zeme! Patrí im sláva, úcta a ochrana. Ale dovtedy je tvoj život v ohrození.“

Kavé namrzene krútila hlavou a uvažovala nad mágovými slovami.

„A čo Rikovi Strigojovi bráni v tom, aby ma chytil cestou?“ Odmlčala sa. Keď vyslovila jeho meno, zovrelo jej srdce – príjemne, úzkostne a nahnevane zároveň. „Alebo počas turnaja,“ doložila po chvíli.

„Kľúč ti napovie správny postup.“ Mág si od nej vzal tanier, položil naň ďalšie špekáčiky a vrátil jej ho naspäť. „A ak nie – nič sa nedá robiť, taký je tvoj osud. Akokoľvek to dopadne, knieža takej peknej čarodejnici určite neublíži. To nie je ako so mnou, starým bláznom... Okrem toho máš predsa jedinečný strieborný náramok. Dobre si pamätám, ako som ho vyrábal. Ach jaj, Mariana, Mariana...“

Tvár karpatského mága odrazu zväznela, akoby na ňu padol nejaký neviditeľný tieň zahmlievajúci myseľ.

Nenáhľil sa s ďalším rozprávaním a Kavé usilovne premýšľala, ako by využila situáciu a zistila viac o darčeku od neznesiteľnej prababičky – striebornom náramku, ktorý jej obrátil život hore nohami.

Ticho nakoniec prelomil mág:

„Tvojmu priateľovi, Karpatskému kniežaťu, potom nastanú ťažké časy.“

„Prečo?“ spamätala sa Kavé a okamžite zabudla na náramok. „Keď Rik Strigoj dostane kľúč, prečo by nemal nechať Alexeja na pokoji? Chcem povedať... Karpatské knieža. Načo by mu boli naše malé Karpaty, keď má Čarodol?“

Veľký Molfar si zhlboka vzdychol, pomaly sa otočil a prvý raz uprel na dievčinu pevný pohľad.

Zapraskala vetvička, oheň sa na okamih viac rozohorel a ožiaril mágovu statnú postavu. Kavé odrazu uvidela krásnu chlapčenskú tvár s jemnými črtami a nezvyčajne výraznými očami – ocelovomodrými s ladovými iskričkami svietiacimi v hlbokých zreniciach. Jeho pohľad bol povýšenecký a sebavedomý, hoci celkovo pôsobil unavene, zarmútene a ľahostajne a do istej miery aj znudene a sklamané. Všimla si dominantné prísne vrásky okolo úst, pyšne vztýčenú hlavu nad golierom honosného rúcha so zlatými a striebornými výšivkami. A dlhé štíhle prsty – obratné, rýchle, zvyknuté na manuálnu prácu.

Tak takto v skutočnosti vyzerá Veľký Molfar!

„Ty nie si len taká obyčajná čarodejnica,“ vyhlásil prísne a zničil tak čaro preludu. Jeho hlas znel teraz hrubo, nepríjemne a nebolo v ňom ani za mak láskavosti.

Kavé pochopila, že sa nemýli – naozaj sa jej podarilo zahliadať pravú podobu karpatského mága. Uprela naňho vyzývavý pohľad. Ako asi zareaguje na svoje odhalenie?

Molfar sa však odtiahol, znovu sa otočil k ohňu a potľapkal po hlavách všetky svoje hnedé zvieratá.

Kavé mlčala a trpezlivo čakala na pokračovanie rozhovoru.

Mág si nakoniec zhlboka vzdychol.

„Rik Strigoj nenávidí Karpaty,“ povedal potichu. „Má na to dôvod... Túži tie kúzelné hory zničiť, aby zmizol každý magický priestor spájajúci náš svet so slávnym Čarodolom. Nikdy nechcel s Karpatským kniežatstvom spolupracovať. Jeho jediným záujmom je naveky zatvoriť dvere v skale. A ak získa Zlatý kľúč, podarí sa mu to.“

„To nie je možné!“ ohromene vydýchla dievčina. „Sám predsa hovoril o spolupráci! Ustavične bol s Vordakom a Lutogorom...“

„A kde je teraz Vordak?“ skočil jej Molfar do reči. „Zomrel... A kde bude Karpatské knieža, keď sa k nemu dostane Lutogor? Áno, všetkých dokonale rozhádal. Nezabudni, že Rik Strigoj

rokoval s karpatským vládcom z jediného dôvodu – kvôli predmetu, ktorý ti visí na krku. Len preto, aby sa otvorili dvere v skale a ja som podľa dávnej kľiatby vydal Zlatý kľúč, ktorý si sám vyberie svojho majiteľa. Alebo skôr... ehm... majiteľku.“

„A čo moja prababička?“ ďalej sa vypytovala Kavé. „Veď sa s ním predsa priatelila! A podľa toho, čo som sa o nej stihla dozvedieť, Mariana Nesamovitá Karpaty z celého srdca miluje! Určite by svojmu rodnému kraju neželala zánik.“

„Áno, Mariana ďaleko od našej krajiny veľmi trpí,“ potvrdil mág. „A vrátiť sa môže jedine po Lutogorovej smrti, inak nie. Tvoja prababička hrá vlastnú hru, a pokiaľ má niečo s Čarodolcom, znamená to, že tá spolupráca je pre oboch výhodná. Prepáč, ale podrobnosti nepoznám... Sám by som rád vedel viac.“

Kavé sa mimovoľne chytila rukami za hlavu a rozstrapatila si vlasy.

„Čo budeme robiť?“ vyletelo z nej. „Musíme predsa knieža zastaviť!“

Mág rozčúlene tľoskol jazykom.

„Nechcem byť dotieravý, ale pochop, že teraz, keď ti je naklonený, máš najväčšiu šancu odhaliť tajomstvo Zlatého kľúča. Koniec-koncov, je to aj v tvojom záujme.“

„V akom záujme?“ rozhorčila sa Kavé.

Mág postrehol, že je veľmi rozrušená, a tak pokračoval miernejším tónom.

„V prvom rade nerob unáhlené závery. Ak si ťa Zlatý kľúč naozaj vybral, sám ti napovie, ako ho máš ovládať. Ukáže ti svoje schopnosti. A pokiaľ sa to nestane, s pokojným srdcom ho môžeš venovať Čarodolskému kniežatstvu. No v tom prípade ani ja nesplním svoju časť dohody.“ Mág prešiel po dievčati rýchlym prísny pohľadom. „Ak sa Zlatý kľúč ocitne v rukách nového majiteľa, skôr než odhalíš jeho poslanie, neblahý osud Karpát sa naplní. Ale ty jeho tajomstvo dokážeš rozlúštiť, Kavé,“ pokračoval odrazu naliehavo. „A Strigoj to veľmi dobre vie.“

A nielen to, poloduch dúfa, že ti prezradí viac než ostatným, vzhľadom na tvoje schopnosti priateľiť sa s kúzelnými predmetmi. Ibaže Rik si želá, aby sa tak stalo pod jeho dohľadom. Je prefikáný, veľmi prefikáný.“

Kavé sa mimovoľne dotkla kľúča a zamyslene ho pošúchala medzi prstami.

„Čo sa týka tých predmetov... máš pravdu. Dobre si pamätám, ako som prvý raz počula svoj náramok.“ Pri tých slovách strieborná jašterička objímajúca jej pažu zareagovala príjemným teplom. Kavé automaticky pohla rukou. Mág si to všimol a chápavo sa usmial. „Potom to bol Karpatský veniec. Dokonca aj žezlo mi povedalo o tebe, Veľký Molfar. Zdá sa, že magické predmety sa rady rozprávajú.“

„Zďaleka nie s každým,“ poznamenal. „V tom spočíva tvoja výnimočnosť, milá čarodejnica. Magické predmety sú pozorovatelia, dokážu si vziať od človeka niečo dôležité, privlastniť si to, a pritom nepodľahnúť ľudským emóciám. Pokiaľ ti zverujú svoje tajomstvá, znamená to, že niečo v tebe vyvoláva ich bezvýhradnú sympatiu. Možno je to nejaký nezvyčajný a vzácny rys tvojho charakteru, tvoje vlastnosti. Ale pochop, to by nestačilo. Magický predmet sa vždy podriaďuje sile a verne slúži iba jej. Znamená to teda, že disponuješ zvláštnou mocou. Dokonca aj krúpový nôž Mariany Nesamovitej ťa bezvýhradne poslúchal. Z toho vyplýva, že nie si iba nejaká obyčajná čarodejnica. Preto si fenomén, ktorý tak zaujal Čarodolské knieža... A zosnulého Mstislava Vordaka, dokonca aj toho prekliateho darebáka Lutogora Mariusa. O Mariane Nesamovitej, tvojej prefikanej prababičke, ani nehovoriac. Na ňu si daj, mimochodom, veľký pozor. Mariana niečo vie, preto v tejto hre na teba stavila. A zatiaľ nie je jasné, či je твоjím priateľom alebo nepriateľom.“

Kavé len neprítomne prikývla, lebo myšlienkami bola inde. *Tak toto teda som: fenomén. Vládkyňa magických predmetov. Z toho vychádza tvoj hlavný záujem, Strigoj...*

„Počuj!“ usmial sa odrazu karpatský mág. „Zabudla si mi povedať o malom, ale dôležitom magickom predmete. Mám na mysli ten maličký bronzový zvonček, ktorý ti daroval Hmlistý zvon. Ak dovoľíš, odhalím ti jeho tajomstvo: keď nastane tvoja najhoršia chvíľa, len ním zatras a dostane sa ti pomoci. Neviem, akým spôsobom, ale určite príde.“

„Ako v rozprávke?“

„Ako v živote,“ usmial sa mág. „Len si nepomýľ najhoršiu chvíľu s inou.“

„Dobre, budem si to pamätať.“ Kavé sa zachvela. „A určite sa nemôžem vyhnúť tomu turnaju?“ Prižmúrila oči a uprela na Molfara skúmavý pohľad. „To fakt neexistuje iný spôsob, ako odhaliť tajomstvo Zlatého kľúča? Bez hanebnej porážky celému Čarodolu na očiach...“

„Ušetri ma, prosím, týchto rečí.“ Mág sa nespokojne zamračil. „Hlavne si pamätaj, že potrebuješ ochranu. Ak sa dostaneš do finále Čaklunu, Rik Strigoj nebude mať nad tebou nijakú moc. Aj tak mám akýsi neurčitý pocit, že sa tej súťaže sama chceš zúčastniť, aby si otestovala svoje sily... A možno skúsila šťastie!“ šibalsky sa usmial.

Kavé sa skúmavo zahľadela do tváre svojho spoločníka. Ten šedivý stavec, bývalý drak, karpatský mág a namyslený modrooký chlapec v jednom zrejme dokáže čítať myšlienky. Alebo nazeráť hlboko do duše... Veď vie aj o bronzovom zvončeku!

„Áno,“ priznala zachmúrene. „Nuž, Veľký Molfar, keďže si ma tak dôkladne prekukol, môžem sa rovno pustiť do odhaľovania všetkých tých tajomstiev. Tým skôr, že nemám na výber.“

„Vždy máš na výber,“ usmial sa mág. „Vždy si môžeš vybrať medzi jednoduchým a správnym... medzi ľahkým a náročným. Ale nechytajme sa za slovíčka, náš problém je v niečom celkom inom. Kľúč je iba polovica tajomstva Zlatohradu. Tú druhú má Čarodolské knieža, náš drahý Rik Strigoj. Odtiaľ pramení jeho istota, že skôr či neskôr za ním sama prídeš. A možno mu

prinesieš riešenie ako na zlatom podnose. Ako som už povedal, nie je vylúčené, že kľúč ti sám naznačí, čo máš robiť.“

Kavé si zhlboka vzdychla. *Kiežby*, pomyslela si, *sa Zlatý kľúč podelil o svoje tajomstvo čo najskôr.*

„Musíš byť opatrná! Rik Strigoj ti pravdepodobne nebude robiť prieky. Ale aj v tom najlepšom prípade – keď sa ti podarí zvíťaziť – ťa môže jednoducho zvieŕť a zmocniť sa kľúča aj s tajomstvom. A nezostane ti nič.“

Keď sa to tak vezme, ani teraz nič nemám, pomyslela si Kavé.

Na rodinu nemôže ani pomyslieť, aby ju nevystavila nebezpečenstvu, ktoré by jej hrozilo zo strany nepriateľov. Nemá domov ani priateľov... Teda, priateľov má, ale ďaleko... Tak ďaleko...

Pravou rukou sa nevdojak opäť dotkla náramku na ľavej paži – práve jeho pričinením sa začal tento príbeh.

Molfar ju pozorne sledoval.

„Zlatohrad nie je iba mesto, ktoré treba nájsť,“ povedal. „Tomu, kto odhalí jeho tajomstvo, dá neobyčajnú silu.“

„Ja o to nemám záujem,“ namietla Kavé. „Jediné, čo chcem, je vrátiť sa domov.“

„Možno, ale aj tak,“ prikývol mág. „Mimochodom, domov sa teraz za žiadnu cenu nemôžeš vrátiť.“ Uprel na dievča pátravý pohľad. „Vidíš, je načase prezradiť ti prvé tajomstvo kľúča: dvere, ktoré zamkol, sa dajú otvoriť zase iba týmto kľúčom.“

„Tak v tom hádam spočíva tajomstvo každého kľúča,“ uškrnula sa.

Mág ju však prísne usadil:

„Ten sarkazmus si odpuŕ. Nezabudni, že Zlatý kľúč je schopný odomknúť a zamknúť akýkoľvek zámok na svete. Rozumieš? Akýkoľvek. Ale zámok, ktorý zamkneš ty, nedokáže okrem teba odomknúť nikto iný. Preto sú teraz dvere v skale, ktoré oddelujú karpatský svet od čarodolského, bezpečne chránené. A na teba tam čakajú... alebo skôr striehnu...

Vieš si predstaviť, ako si všetkých tých vážených mágov vyviedla z miery? Tak dlho hľadali cestu do starodávneho čarovného sveta – a teraz vinou nejakej mladučkej čarodajnice zostali s dlhým nosom... Ver mi, že zo všetkých ľudí, ktorí by si to s tebou radi vybavili, by bola celkom početná družina.“

Karpatský mág sa rozosmial hlbokým basom, až vyplašil výra, ktorý sa krčil na nízkej borovicovej vetve. Nočný vták zamával krídlami a zamieril nahor k mesiacom.

Kavé ho so záujmom vypevádzala pohľadom.

„Prezraď mi,“ obrátila sa k Molfarovi, „prečo sú v tomto svete dva mesiace?“

„To je prosté,“ dal sa hneď do vysvetľovania. „Jeden mesiac zodpovedá za stabilizáciu priaznivých prírodných podmienok na Zemi a druhý – čierny alebo mystický – má na starosti podporu rovnováhy magických živlov v tomto svete.“

„Prečo teda nie sú dva mesiace v mojom rodnom kraji? Veď aj tam existuje mágia.“

„A kto povedal, že nie sú?“ Molfar zdvihol sivé obočie. „Sú, len ten druhý nie je voľným okom vidieť... A s technickým vybavením tiež nie. Prúdy magických energií na Zemi ich vzájomne destabilizujú, preto ani samotní mágovia nie sú schopní vidieť prirodzený magický mesiac. Tu na Čarone,“ usmial sa mág popod fúzy, „víry magických živlov na seba pôsobia. A to len vďaka stabilnému vplyvu mystického mesiaca.“

„Tento krásny paralelný svet sa teda nazýva Čaron?“

„Presne tak. Ale nie je to paralelný svet, skôr svet prepojený so Zemou.“

„Super. Je to čoraz zrozumiteľnejšie.“ Kavé sa zasmiala. „Ako sa tie mesiace vlastne volajú?“

„Mesiac a Čierny mesiac.“

„Aspoň niečo mi znie povedome,“ vzdychla si. „Dobre, a akým jazykom sa dohodorím s tými tvojimi...?“

„Krajanmi,“ úslužne jej napovedal mág. „To je jednoduché.“

Tvoj drahocenný kľúč ti pomôže, jeho magická sila je neobyčajná. Keď ho budeš mať na krku, budeš rozumieť Čarodolcom a oni budú rozumieť tebe. A čím dlhšie ho budeš nosiť, tým väčšia bude pravdepodobnosť, že si tunajší jazyk osvojiš a navždy zapamätáš. Vráťane všetkých dialektov. Každý deň sa tvoja aktívna slovná zásoba bude rozširovať... A vôbec – ako sa ti v tomto svete darí s mágiou, milá čarodejnica?“

Káve mimovoľne vtiahla hlavu medzi plecيا.

„Nie veľmi,“ priznala popravde. „Ledva sa mi podarilo urobiť malý plamienok.“

„Fíha! To vôbec nie je zlé,“ nečakane ju pochválil a Kavé nechápavo prižmúrila oči. „Vieš ty čo? Skús teraz privolať nejaký predmet. No tak, rýchlo, sústreď sa,“ poduril ju mág, keď videl, že otáľa.

Kavé zavrela oči. Bez zaváhania si predstavila maličkú šálku z rýdzeho zlata, svetlohnedú penu navrchu a k tomu vôňu kávy – výraznú, omamnú a korenistú...

Bohužiaľ, nič sa nestalo a Kavé definitívne klesla nálada. Vari v tomto svete skutočne príde o svoje schopnosti? Ako je to možné?!

„Je to jednoduché: silové pole kľúča tlmí všetky vibrácie tvojej magickej sily,“ rozptýlil jej obavy karpatský mág. „Ber to tak, že kľúč preveruje, či ti môže veriť, a pritom potláča tvoje kúzla. Preto si nemohla vôbec čarovať. Ešteže ťa moji chlapci strážili,“ pohladil svojich vlkov láskavým pohľadom. „A ty si neumrela od hladu, kým som mal ešte čosi na práci.“

„Mohol si sa ukázať trochu skôr,“ zamrmlala Kavé, lebo sa jej mágova ľahostajnosť dotkla.

„Prepáč, ale za ten čas, čo som nevystrčil nos z hory, sa napopilo množstvo dôležitých a naliehavých záležitostí, ktoré si vyžadovali moju okamžitú pozornosť. Preto ti teraz môžem niečo povedať... Ale ďalej si budeš musieť poradiť sama, ja nebudem mať čas.“

Kavé si nahnevane pomyslela, že už asi zabudol, komu vďačí za svoje vyslobodenie, ale mlčala. Namiesto toho si z krku odopla kľúč a opatrne ho položila na brvno vedľa prázdneho železného taniera.

„Takže, vábiace zaklínadlo...“

Okamžite sa jej v ruke objavila zlatá šálka. Škoda, nebola to tá Vordakova, pri ktorej sa takpovediac začal jej život s mágiou. Táto šálka bola z porcelánu, zdobená drahým smaltom. Asi priletela z nejakého bohatého domu alebo reštaurácie... No jasné! To je dôkaz, že v zámku Vordakovcov teraz nikto kávu nepije.

„Počkat!“ Prekvapila ju vlastná domnienka. „Privolala som šálku z čarodolského sveta alebo zo svojho? A je vôbec možné privolať predmety z iného sveta?“

„Nestáva sa to často, ale možné to je,“ prikývol mág šedivou hlavou. „A ako sme sa práve presvedčili, ty túto pozoruhodnú schopnosť máš.“ Zoširoka sa usmial a odrazu na ňu žmurkol. „Hovoril som predsa, že veci, a to nielen magické, sú ti zvláštnym spôsobom naklonené. Je to pomerne vzácna a, mimochodom, neobyčajne cenná schopnosť.“

Kavé neurčito pokrčila plecami.

„Pravdupovediac, vábiace zaklínadlo nikdy nebolo mojou silnou stránkou... Moja učiteľka, pani Kara... alebo skôr prababička Mariana... bola presvedčená, že za to môže moja ľahostajnosť k veciam.“

„Zaujímavé...“ Molfar sa na chvíľu zamyslel. „Možno sa ti veci podriaďujú, pretože ich nechceš vlastniť.“

„Ako to?“ začudovala sa.

Práve teraz by veľmi rada vlastnila tenisky a hrebeň a najmä kúsok aj toho najobyčajnejšieho mydla. A to nepočíta ďalšie veci ako Lutogorovo jablko, ktorého vlastníctvo by značne uľahčilo život novopečenému Karpatskému kniežaťu.

„Medzi službou a otroctvom je veľký rozdiel,“ zamyslene

povedal Molfar. „Možno práve v tom tkvie podstata tvojej sily... Tak čo, pôjdeš za krajanmi?“ zmenil náhle tému.

„Asi si nepomôžem,“ skrušene vzdychla veštkyňa, „musím nájsť to dievča Taj a zúčastniť sa toho vášho čudesného turnaja...“

„A vyhrať ho,“ skočil jej mág do reči.

Kavé vytreštila oči. V tej chvíli mala pocit, že Veľký Molfar sa po dlhom väznení v hore načisto pomiatol alebo sa jej nejakým zvláštnym spôsobom vysmieva.

Mág však vzápätí začal vysvetľovať:

„Víťaz má právo na jedno želanie, ktoré Čarodolské knieža musí splniť, inak ho zaživa upália. Preto pred začiatkom turnaja podpíše pergamen potvrdený pečaťou salamandry, ducha ohňa. Jeden nikdy nevie: je to zvyk, no čo keby sa z toho chcel vyvliecť! Keby bola víťazka povedzme škaredá...“

Kavé obdarila mága ešte nechápavejším pohľadom, ale ten sa len zasmial.

„Čarodejnice, ktoré v tomto turnaji zvíťazia, zvyčajne túžia vydať sa za vládcu, a pokiaľ je ženatý, tak za iného vysokopostaveného muža. O Čaklune sa preto niekedy hovorí ako o zásnubách. Ale ak máš iné plány,“ usmial sa mág, „môžeš si namiesto svadobnej zmluvy zaželať od Čarodolského kniežaťa truhlicu. Navždy.“

„Truhlicu?“ Kavé od prekvapenia vytreštila oči. „A načo? Jedna mi úplne stačí.“

„Truhlicu,“ prísne zopakoval karpatský mág. „Čarovnú truhlicu jeho matky.“

Kavé chvíľu mlčala a spracúvala všetko, čo práve počula.

„Znamená to teda,“ uprela na mága dlhý pohľad, „že Zlatý kľúč ju otvorí?“

„Povedal som ti preda, že ten kľúč je od všetkých dverí a zámkov,“ nevrlo odvetil Molfar. „Ale to sa už dostávame k tomu hlavnému – k tajomstvu Rika Strigoja...“

Mág sa na dievča skúmavo zahľadel, akoby odhadoval, či je takého tajomstva hodno. A ak áno, do akej miery. Nakoniec sa rozhodol pokračovať.

„Vieš, náš známy Čarodolec sa narodil práve v Zlatohrade – meste, ktoré jedného dňa zmizlo zo všetkých máp oboch svetov. Jeho matka Mendejra Premúdra bola v tom čase najsilnejšia zo všetkých čarov. Bola taká schopná, že jej nadanie obdivovali aj veľkí mágovia. Múdra, silná a spravodlivá pani Mendejra vládla mestu. Jej umenie mágie, dôvtip a vynaliezavý intelekt by stačili na to, aby sa stala vládkyňou celého Čarodolu. Ale Mendejra sa uspokojila s vládnutím v Zlatohrade: tam sa mohla pokojne a bez zbytočných starostí zaoberať, čím len chcela – no predovšetkým mágiou. Všetko by bolo v poriadku, keby jej, bohužiaľ, nebola prisúdená skorá smrť.“

„Ona zomrela?“ vzdychla Kavé. „Ako?“

„V tých časoch bol Zlatohrad malé, ale bohaté mesto,“ pomaly pokračoval Veľký Molfar. „Podľa toho získal aj svoje meno. Mendejra bola patrónkou nielen magických vied, ale aj všakovakých remesiel: šperkárstva, tkáčstva, knižtlaču či sklárstva – všetky sú totiž úzko spojené s mágiou. Mesto preslávili výrobky zo zlata, striebra a z medi a takisto honosné látky, luxusný riad a drahocenné farebné sklo. O obrovských knižniciach so zväzkami písanými iba v runovom trojverší, pôvodnom jazyku mágov, ani nehovoriac. Skutočnú slávu však Zlatohrad získal vďaka vysokej úrovni mágie. V Paláci umení mágie, najvyššej budove všetkých čias, sa v preslávenej Sklenenej sále konali diskusie a dišputy, semináre a konzíliá, organizovali sa tam turnaje a súťaže najlepších z najlepších z celého Čarodolu. Mimochoďom, Čarodolské knieža dalo postaviť rovnakú Sklenenú sálu aj vo svojom paláci: jej steny sú obložené lešteným krištálom, kupolovitý strop zdobia vitráže a podlahy sú z čierneho obsidiánu. V Sklenenej sále sa nachádza dvanásť nádherných sklenených sôch zastupujúcich znamenia zverokruhu. Samozrejme,

sú to len napodobeniny, niečo úplne iné, než bolo v PUM-e. Na výzdobe pravej sály pracovali najlepší majstri na čele so samotnou čarou Mendejrou... A pri vchodoch boli nainštalované znamenité magické pasce. Človek, ktorý nebol skúsený v mágii, nemal šancu dostať sa do tohto veľkolepého priestoru... Aj dvere boli neobyčajné – kované, zdobené starobylými runami. Už je to tak dávno!“ Mág zavrel oči a ponoril sa do spomienok.

Kavé ticho sedela a neodvažovala sa ho vyrušiť, hoci by príbeh Zlatohradu rada počula do konca.

Veľký Molfar sa čoskoro spamätal. S vážnou tvárou luskol prstami a hneď sa objavil malý začadený kotlík. Luskol ešte dva razy a kotlík, umne zavesený na trojnožke z konárov, sa naplnil vodou.

„Dáme si trochu čaju.“ Hodil do vriacej vody štipku čohosi voňavého a Kavé okamžite zacítila známu arómu mäty, citróna... a dokonca materej dúšky.

„Takže...“ pustil sa Molfar do ďalšieho rozprávania. „Ako to už býva, úspešný rozvoj a rozkvet sa stali Zlatohradu osudnými... Mesto ráčilo navštíviť vtedajšie knieža Veľký Zach. Keď vládca na vlastné oči videl, ako sa miestnym dobre žije, dosť ho to vzalo. Ako sa ľudovo hovorí, div nepukol od závidi. A tak sa rozhodol blysnúť aspoň na Čaklune. Bol vynikajúcim čarom, veď sa učil od popredných mágov hlavného mesta. *Privedte mi najlepšieho z najlepších vo svojom ospevovanom meste a ja sa s ním stretnem ako rovný s rovným!* prikázal. Mendejra si, samozrejme, okamžite všimla, že veľké knieža nemá najlepšiu náladu, ale jej materinské srdce nedocenilo jeho pýchu. A tak postavila proti kniežaťu vlastného syna. Terajší vládca Čarodolu bol vtedy ešte veľmi mladý, ale v umeniach mágie bol až neuveriteľne zručný. Má talent, darebák, to sa mu nedá uprieť... A tak sa stalo, že Veľkého Zacha porazil vo všetkých vedomostiach a zručnostiach mágie. Dokonca aj v najťažšom odbore: nedotknuteľnej mágii. A ako sama dobre vieš, temným silám

nemôže veliť hocikto. Je to zhubné pre ľudský rozum aj dušu a vyžaduje to veľa životnej energie... Navyše, jediné zachvenie ruky – a každá, aj tá najmenšia chybička môže mať pre mága nezvratné následky.“

V Molfarových rukách sa objavili dva plechové hrnčeky s horúcim voňavým čajom. Kavé vďačne jeden prijala.

„A čo bolo ďalej?“

„Nuž čo...“ odvetil mág, len čo si odpil zo svojho hrnčeka. „Veľkého Zacha to, mierne povedané, vyviedlo z miery. V takomto stave zvyčajne hrozne zúril... A tak si vtedy mesto privlastnil a pani Mendejru, matku nášho známeho, obvinil z úkladnej čiernej mágie a z toho, že vychováva temných mágov... Podľa zákonov ju uvrhol do večného zajatia, správu Zlatohradu zveril nejakému svojmu dvornému hochštaplerovi a odišiel do hlavného mesta, terajšej Fortuny.“

„A čo Rik Strigoj?“ nevdojak vyletelo Kavé. „Ako sa s tým vyrovnal?“

„Vyrovnal sa s tým ako pravý chlap,“ odvetil mág, neskrývajúc zlomyseľný úškrn. „Nového správcu mesta – už ani neviem, ako sa volal – zabil a s ním aj celú jeho početnú suitu, všetkých tých pätolizačov, ktorí zostali v zabratom meste, aby sa obohatili... Budúce knieža a zopár jeho verných sa spočiatku ukrývali v lesoch. Neskôr Strigoj využil svoje prirodzené organizačné schopnosti, kontakty a zlato z tajných rodinných skrýš, zhromaždil armádu a na veľkú radosť Čarodolcov Veľkého Zacha zvrhol. A teraz, ako dobre vieš, sám vládne.“

„Takto to teda bolo,“ zamrmlala Kavé rozpačito. „A čo sa stalo s pani Mendejrou? A so Zlatohradom?“

„Pani Mendejra nečakala, že syn sa poráta s nepriateľom až s takým nasadením, preto sa v zajatí rozhodla konať sama. Použila nejaké nesmierne silné zaklínadlo, dômyselný a komplikovaný rituál založený na dobrovoľnej obete... Len čo Strigoj upevnil svoje postavenie vo Fortune, zafungovala mágia jeho

matky a Zlatohrad sa začal náhle vytrácať. Najprv skraja, po jednom dome, potom po jednotlivých uliciach. Ľudia v panike balili svoj majetok a utekali. A po čase mesto zmizlo úplne. Povrávalo sa, že Mendejra naň uvrhla strašnú kľiatbu – pomocou nejakého starodávneho zaklínadla, ktoré nepoznal ani jej syn. Pochop, dovtedy sa ešte nikdy nikomu nepodarilo nechať zmiznúť celé mesto nevedno kam...“

Molfar sa opäť odmlčal, aby dal Kavé priestor spracovať, čo práve počula, ale zakrátko pokračoval:

„Preto Strigoj sníva o tom, že čoskoro rozlúšti tajomstvo veľkého prekliatia Zlatohradu – tajomstvo jeho zmiznutia... Tá záhada bezprostredne súvisí s truhlicou jeho matky, jedinou vecou, ktorú po nej zdedil. Je v nej ukrytá indícia, ktorá mu napovie, čo za rituál veľká čara vykonala a ako možno Zlatohrad vrátiť do Čarodolu. No ktovie, či knieža nemá celkom iné plány...“ Mág sa otočil a Kavé v jeho očiach znovu zazrela chladné modré iskry. „Rozlúštenie záhady zmiznutia rodného mesta môže poslúžiť jeho vlastným cieľom,“ vyhlásil vážne. „Povedzme, že sa knieža rozhodne rovnakým spôsobom vymazať z mapy karpatský kraj, v podstate jediné miesto v tvojom svete, odkiaľ sa dá dostať do Čarodolu. Potom už nikto a nič zvonka nebude ohrozovať jeho vlasť. Preto si nepraje mať nič spoločné s Karpatským kniežatstvom... A ani v budúcnosti to nebude inak.“

Kavé mlčala, otrasená zákernosťou Rika Strigoja. Žeby naozaj chcel zničiť Karpaty? A naveky ukryť priechod do starobylej magickej krajiny zvanej Čarodol...

„Počkaj, počkaj,“ spamätala sa. „Zlatý kľúč si predsa vyrobil ty sám. Čo máš spoločné s tou... ehm... rodinnou históriou?“

„To nie je žiadne tajomstvo.“ Mág si hlasno uskol čaju. „Vládca Čarodolu ma požiadal, aby som vyrobil kľúč od truhlice jeho matky. Dlho po tých smutných udalostiach, samozrejme.“

„A čo ty na to?“

„Platil zlatom, práca to bola zaujímavá – samozrejme, že som súhlasil a kľúč vyrobil.“

„A prečo si mu ho hneď nedal?“

Mág si dal poriadny hlt čaju a sivé obočie nad okrajom plechového hrnčeka sa zdvihlo.

„Pretože sa vyskytli nečakané okolnosti. Keď som totiž vyrobil kľúč, ktorý presne sadol do zámky na truhlici, ukázalo sa, že tá magická vec získala ďalšie neuveriteľné schopnosti... S magickými predmetmi sa podobné veci dejú pomerne často.“

Kavé tá historka skutočne zaujala.

„A aké ďalšie schopnosti má ten kľúč – okrem otvárania všetkých dverí a zámkov na svete?“ spýtala sa opatrne a prižmúrila oči. „Vieš to?“

„Úprimne? Ani ja ich všetky nepoznám,“ zahundral Molfar. Nato privrel oči a schoval tak šibalské plamienky. „Ale ty sama mi o nich raz povieš.“

„Zatiaľ neviem skoro nič,“ zamrmlala Kavé naštvane. „Viem len, že musím ísť na turnaj a ešte k tomu ho vyhrať, čo sa mi zdá úplne nemožné. A cestou do tej vašej Fortuny mi má kľúč prezradiť svoje schopnosti. A Rik Strigoj ma netrpezlivo očakáva, aby ako prvý zistil, čo kľúč dokáže. Alebo mi ho jednoducho zoberie, ak sa mi podarí rozlúštiť jeho tajomstvo. A keby som predsa len Čaklun vyhrala alebo sa aspoň dostala do finále, pomôžeš novému Karpatskému kniežaťu zvrhnúť Lutogora výmenou za rozlúštenie tajomstva Zlatohradu. Točí sa mi z toho hlava!“

„Predbežne sa sústreď na turnaj,“ odporučil jej hneď Molfar. „O ostatnom je ešte priskoro hovoriť.“

Nato vstal a ponáľhoval sa, až to zachrapčalo. Zvieratá ležiace pri jeho nohách okamžite vyskočili, zavrčali a ostražito sa začali obzerať.

Aj Kavé vstala.

„Ešte ti chcem dať malý darček,“ obrátil sa k nej mág a podal jej malú podlhovastú sivú škatulku, veľkú asi ako mobilný telefón. „Otvoriš si ho neskôr, až ráno,“ upozornil ju. „Keď sa zabývaš u krajanov. A teraz sa sústreď... Nastavím ti zrkadlový priechod.“

Mág sa vzpriamril.

„Otoč sa!“ prikázal.

Mladá čarodejnica sa pomaly obrátila, pripravená na akékoľvek prekvapenie, ale napriek tomu vykrikla od údivu.

Rovno pred ňou sa rozprestieralo malé lesné jazierko. Oba mesiace kreslili na jeho hladinu žiarivé strieborné cestičky rozličnej šírky.

„Toto má byť zrkadlový priechod?“ zachvela sa. Nechcelo sa jej kúpať v studenom jazere. Dokonca ani po trojdňovom blúdení lesom.

„Jazero je voda,“ nevzrušene zareagoval Molfar. „A voda je najstaršie a najspoľahlivejšie zrkadlo na svete. Čaká ťa ďaleká cesta a jej cieľ treba vypočítať s absolútnou presnosťou. Nesmiem urobiť chybu. Aj tá najmenšia odchýlka by mohla spôsobiť, že vrastieš do múru domu, do ktorého smeruješ.“

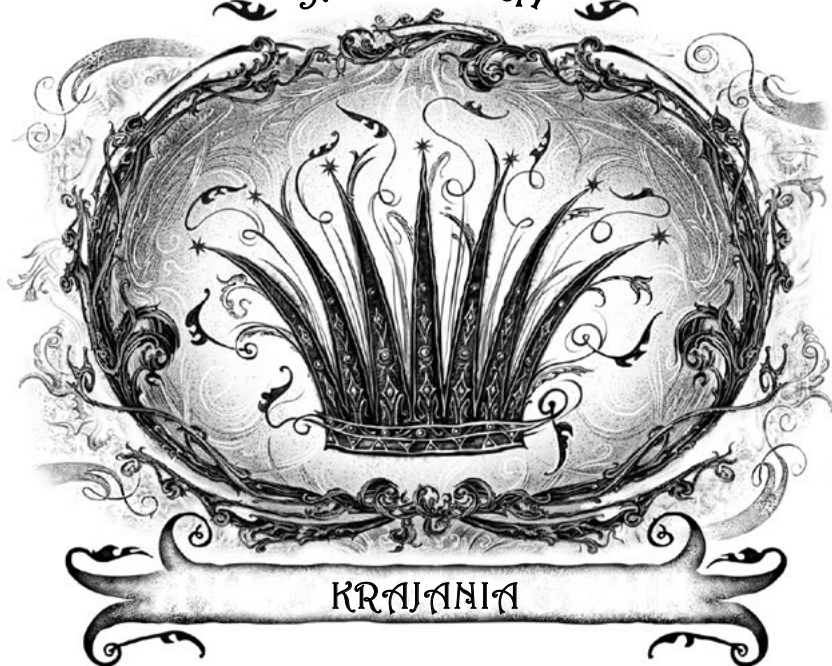
Kavé si kŕčovito vzdychla a nevdojak pocítila, ako jej chrbát obliat studený pot. Zo srdca dúfala, že po dlhom väznení v útrobach hory Krovuše karpatský mág nestratil svoje magické schopnosti.

„Priprav sa,“ prikázal Molfar a znenazdajky ju prudko ťuchol do chrbta.

Ozvalo sa silné šplechnutie a mladá čarodejnica vzápätí zmizla s rukami nad hlavou v čiernych hĺbinách magického jazera.

3. KAPITOLA

V prítmí izby sa nejasne črtali kontúry nábytku: nízka skriňa pripomínajúca skôr bielizník, v rohu úzka posteľ a vedľa nej stolička s vysokým operadlom. Uprostred miestnosti sa vynímal okrúhly dubový stôl, na ktorom stál jediný zdroj svetla: podlhovastá železná petrolejová lampa, ktorej knôt sotva tlel. Kavé sa započúvala: kdesi hlasno tikali hodiny... Aha, tam sú, na stene rovno nad skriňou.

Na prvý pohľad to bola obyčajná izba, len široké obdĺžnikové okno uprostred stropu, zatarasené hustou mrežou, pôsobilo trochu zvláštne. Najprv si dokonca myslela, že je to obraz kockovaného nočného neba – vyzeralo to naozaj dosť čudne. Ale nie, za okenným sklom, rozdeleným na pravidelné štvorčeky, ospalo žmurkali skutočné hviezdy. Jej odpoveď bola rovnaká – oči sa jej krížili a hlava treštala od únavy.